

I

DE LANGE, ZWARTE LIMOUSINE IN DE LANGE RIJ VAN SOORTgelijke auto's, ging langzamer rijden en kwam tot stilstand. Het was een zwoele avond, begin juni, en twee mariniers in smetteloze uniformen stapten naar voren toen Madeleine Hunter gracieus uit de auto kwam bij de oostelijke ingang van het Witte Huis. Een helder belichte vlag wapperde in de zomerbries, en ze glimlachte tegen een van de mariniers toen die salueerde. Ze was lang en heel slank en ze droeg een witte avondjurk die één schouder bloot liet. Haar donkere haar zat in een keurige wrong waardoor haar lange hals en haar blote schouder prachtig uitkwamen. Ze had een romige huid en blauwe ogen, en ze bewoog zich met enorme waardigheid en sierlijkheid op haar zilveren sandalen met hoge hakken. Haar ogen dansten terwijl ze glimlachte toen een fotograaf een foto van haar nam. Toen haar man uitstapte en zich bij haar voegde, werd er weer gefotografeerd. Jack Hunter was een forse man van vijftienveertig. Hij had de basis voor zijn fortuin gelegd tijdens zijn carrière als proffootballspeler. Hij had zijn geld buitengewoon slim geïnvesteerd, had een tijdje handel gedreven, kocht toen eerst een radiostation, voegde er toen televisie aan toe, en bezat op z'n veertigste een van de belangrijkste kabeltelevisiemaatschappijen. Jack Hunter had zijn vermogen allang omgezet in groot kapitaal. En hij wás groot kapitaal.

De fotograaf nam nog een foto van hen, en toen verdwenen ze snel in het Witte Huis. Ze vormden een opvallend paar, en dat was al zeven jaar zo. Madeleine was vieren-

dertig en op haar vijftiende in Knoxville door hem ontdekt. Haar lijkige manier van praten was allang verdwenen, net als die van hem. Jack kwam uit Dallas, en hij sprak op een indrukwekkende, afgemeten manier die de toehoorder er onmiddellijk van overtuigde dat hij precies wist wat hij deed. Hij had donkere ogen die zijn prooi tot in alle hoeken van de kamer achtervolgden. Hij kon tegelijkertijd naar verschillende gesprekken luisteren en toch de indruk wekken dat hij zich concentreerde op degene met wie hij aan het praten was. Mensen die hem goed kenden zeiden dat er momenten waren waarop zijn ogen dwars door je heen leken te gaan, en andere momenten waarop je het gevoel kreeg dat hij op het punt stond je te liefkozen. Hij had iets indrukwekkends en haast hypnotisch over zich. Als je hem zag, zo gesoigneerd in zijn smoking met het perfect gesteven overhemd, en met zijn keurig gekamde donkere haar, was hij iemand die je wilde leren kennen en bij wie je dicht in de buurt wilde zijn.

Hij had datzelfde effect op Madeleine gehad toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten in Knoxville, toen zij niet veel meer dan een meisje was. Ze was van Chattanooga naar Knoxville verhuisd en had toen de lijkige manier van spreken gehad die in Tennessee gangbaar is. Bij het televisiestation waar ze werkte was ze eerst receptioniste geweest, en toen werd ze, door een staking, gedwongen om eerst het weer en vervolgens het nieuws voor de camera te presenteren. Ze was onbeholpen en verlegen, maar zo mooi dat de kijkers als gebiologeerd naar haar zaten te staren. Ze leek meer op een fotomodel of een filmster, maar ze had een ‘dochter van de burens’-uitstraling waar iedereen dol op was, en een verbluffend talent om tot de kern van een verhaal door te dringen. Jack was helemaal van zijn stuk gebracht toen hij haar voor het eerst zag. Haar woorden en haar ogen waren opwindend.

‘Wat doe je hier, mooi meisje? De harten van alle jongens breken, wed ik,’ had hij tegen haar gezegd. Ze zag er geen

minuut ouder uit dan twintig, hoewel ze bijna vijf jaar ouder was. Hij was naar haar toe gegaan om met haar te praten toen ze uit de lucht was.

‘Nee, hoor,’ zei ze lachend. Hij was aan het onderhandelen over de overname van het station, en twee maanden later had hij het inderdaad gekocht. Hij had haar meteen tot copresentator van het nieuws en van de actualiteitenprogramma’s benoemd, en stuurde haar naar New York om alles te leren over televisienieuws, en hoe ze haar haar en haar make-up moest verzorgen. En het effect was indrukwekkend toen hij haar weer op de tv zag. Binnen een paar maanden was haar carrière van start gegaan en goed op dreef gekomen.

Jack had haar geholpen zich los te maken van de nachtmerrie waarin ze had geleefd, met een man met wie ze op haar zeventiende was getrouwd en die haar op alle mogelijke manieren had mishandeld. Het was niet anders dan wat ze als kind in Chattanooga tussen haar ouders had zien gebeuren. Bobby Joe was haar vriendje geweest op de middelbare school, en ze waren acht jaar getrouwd toen Jack Hunter het kabeltelevisiestation in Washington kocht, en haar een onweerstaanbaar aanbod deed. Hij wilde haar als zijn prime time presentator, en hij beloofde haar dat hij haar, als ze de baan aannam, zou helpen haar leven weer op de rails te zetten en voor alle belangrijke zaken zou zorgen.

Hij kwam persoonlijk naar Knoxville in een limousine. Ze ontmoette hem bij het Greyhound-busstation, met een kleine Samsonitekoffer en een paniekerige blik in haar ogen. Ze stapte zonder een woord bij hem in de auto, en samen reden ze helemaal naar Washington. Bobby Joe had er maanden voor nodig om erachter te komen waar ze was, en tegen die tijd had ze, met Jacks hulp, al een scheiding aangevraagd. Een jaar later waren ze getrouwd. Ze was nu al zeven jaar mevrouw Jack Hunter, en Bobby Joe en zijn onvoorstelbare mishandelingen waren een vage nachtmer-

rie geworden. Ze was nu een ster. Ze leidde een sprookjesleven. Ze was bekend en ze werd in het hele land gerespecteerd en bewonderd. En Jack behandelde haar als een prinses. Toen ze arm in arm het Witte Huis binnenliepen, en in de rij stonden voor de receptie, zag ze er ontspannen en gelukkig uit. Madeleine Hunter had geen zorgen. Ze was getrouwd met een belangrijke, machtige man die, zo wist ze, van haar hield. Ze wist dat haar nooit meer iets ergs zou overkomen. Jack Hunter zou dat niet laten gebeuren. Ze was nu veilig.

De president en de First Lady gaven hun een hand in de East Room, en de president zei op gedempte toon tegen Jack dat hij later even alleen met hem wilde praten. Jack knikte en glimlachte tegen hem, terwijl Madeleine met de First Lady babbelde. Ze kenden elkaar goed. Maddy had haar verscheidene malen geïnterviewd, en de Hunters werden vaak op het Witte Huis uitgenodigd. Toen Madeleine aan de arm van haar man de kamer binnenkwam, keken de mensen op en glimlachten en knikten; iedereen herkende haar. Ze had het ver geschopt sinds Knoxville. Ze wist niet waar Bobby Joe nu was, en het kon haar niet meer schelen ook. Het leven dat ze met hem had gehad leek nu volkomen onwerkelijk. Dit was haar realiteit, een wereld van macht en van belangrijke mensen, en zij was een stralende ster temidden van hen.

Ze mengden zich onder de andere gasten. Madeleine stond gezellig met de Franse ambassadeur te babbelen die haar aan zijn vrouw voorstelde, terwijl Jack ging praten met een senator die aan het hoofd stond van de senaatscommissie voor gedragsnormen. Er was een zaak die Jack met hem wilde bespreken. Madeleine keek vanuit haar ooghoeken naar hen, toen de Braziliaanse ambassadeur, samen met een aantrekkelijk vrouwelijk congreslid uit Mississippi, op haar af liep. Het was, zoals altijd, een interessante avond.

Tijdens het diner zat ze tussen een senator uit Illinois en een congreslid uit Californië die ze alle twee al eerder had ont-

moet, en die alle twee de hele avond wedijverden om haar aandacht. Jack zat tussen de First Lady en Barbara Walters. Het was al laat op de avond voor hij zich weer bij zijn vrouw voegde en haar meenam naar de dansvloer.

‘Hoe was het?’ vroeg hij langs zijn neus weg, terwijl hij onder het dansen een paar sleutelfiguren gadesloeg. Jack verloor de mensen om hem heen zelden uit het oog, en hij had gewoonlijk al gepland wie hij wilde zien, met wie hij wilde praten en met wie hij weer in contact wilde komen, ofwel voor een verhaal, of voor een zakelijke kwestie. Hij miste zelden, of eigenlijk nooit, een kans, en hij bracht nooit een avond door zonder vooropgezet plan. Hij had een onderonsje van een paar minuten met de president gehad, en president Armstrong had hem toen uitgenodigd in het weekend naar Camp David te komen om te lunchen en om de conversatie daar voort te zetten. Maar nu concentreerde Jack zich op zijn vrouw.

‘En, hoe was het met senator Smith? Wat had hij allemaal te vertellen?’

‘Het gebruikelijke. We hebben het over het nieuwe wetsvoorstel voor de belasting gehad.’ Ze glimlachte tegen haar knappe echtgenoot. Ze was nu een vrouw van de wereld, buitengewoon beschaafd en elegant. Ze was, zoals Jack graag zei, van top tot teen zijn schepping. Hij streek alle eer op voor hetgeen zij had bereikt en voor het enorme succes dat ze had bij zijn omroep, en hij vond het heerlijk haar daarmee te plagen.

‘Dat klinkt behoorlijk sexy,’ zei hij, doelend op het wetsontwerp. De Republikeinen waren erover in alle staten, maar Jack verwachtte dat de Democraten deze slag wel zouden winnen, helemaal nu de president zo vierkant achter hen stond. ‘Hoe was het met congreslid Wooley?’

‘Dat is zo’n lieverd,’ zei ze, en ze glimlachte weer tegen Jack. Zoals altijd bracht zijn aanwezigheid haar een beetje in verraag. Er was iets in het uiterlijk van haar man, zijn charisma, zijn uitstraling, dat haar nog steeds imponeerde. ‘Hij

praatte over zijn hond en over zijn kleinkinderen. Dat doet hij altijd.’ Dat vond ze zo aardig aan hem, en hij was gek op de vrouw met wie hij al bijna zestig jaar was getrouwd. ‘Het is een wonder dat hij nog steeds gekozen wordt,’ zei Jack toen de muziek stopte.

‘Ik denk dat iedereen hem graag mag.’ Ondanks haar voorpoed had ze nog steeds het warme hart van het buurmeisje uit Chattanooga. Ze vergat nooit waar ze vandaan kwam en ze had nog steeds iets naïefs over zich, heel anders dan haar man, die nogal scherp was, en die af en toe zelfs kwetsend en agressief kon zijn. Ze vond het leuk om met mensen over hun kinderen te praten. Zelf had ze geen kinderen. Jack had twee zoons op college in Texas. Hij zag hen zelden, maar ze waren erg op Maddy gesteld. Ondanks zijn enorme succes had hun moeder geen goed woord voor hem over, of voor Maddy. Ze waren al vijftien jaar gescheiden, en het woord dat ze het meest gebruikte om hem te beschrijven, was *meedogenloos*.

‘Zullen we gaan?’ vroeg Jack terwijl hij nog eens om zich heen keek en besloot dat hij met iedereen die ertoe deed had gesproken, en dat de party bijna afgelopen was. De president en de First Lady waren net vertrokken, en hun gasten stond het nu vrij om ook weg te gaan. Jack zag geen reden om nog langer te blijven. Maddy wilde ook wel naar huis, ze moest de volgende ochtend vroeg op de redactie zijn.

Ze verlieten de party, en hun chauffeur stond dicht bij de deur op hen te wachten. Maddy nestelde zich behaaglijk naast haar man in de limousine. Dit was wel even iets anders dan de oude Chevrolet truck van Bobby Joe, de feestjes in de plaatselijke bar, en de vrienden die ze bezochten in hun caravans. Soms vond ze het gewoon moeilijk te geloven dat haar twee zo uiteenlopende levens in één mensenleven pasten. Dit was allemaal zo anders. Ze bewoog zich in een wereld van presidenten en koningen en koninginnen, politici, en prinsen en magnaten zoals haar man.

‘Waar heb je vanavond met de president over gepraat?’ vroeg ze, een geeuw onderdrukkend. Ze zag er nog net zo mooi en verzorgd uit als aan het begin van de avond. En hoewel ze dat niet beseftte, was ze een enorme aanwinst voor haar man. Hij werd nu gezien als de man van Madeleine Hunter, en niet als de man die haar had gecreëerd, en als hij zich daarvan bewust was, liet hij dat nooit aan Maddy merken.

‘De president en ik hebben iets bijzonder interessants besproken,’ zei Jack vaag, ‘zodra ik de vrijheid heb erover te praten, zal ik het je vertellen.’

‘Wanneer zal dat zijn?’ vroeg ze met hernieuwde belangstelling. Ze was niet alleen zijn vrouw, ze was een vakkundige verslaggever geworden die hield van haar werk, van de mensen met wie ze werkte, en van de redactiekamer. Ze had het gevoel of ze haar vingers aan de pols van de natie had.

‘Dat weet ik nog niet. Ik ga zaterdag met hem lunchen op Camp David.’

‘Dan moet het belangrijk zijn.’ Maar dat was het altijd. Alles wat met de president te maken had was potentieel een belangrijk verhaal.

Ze reden de korte afstand naar R Street, kletsten nog wat over de party, en Jack vroeg haar of ze Bill Alexander had gezien.

‘Alleen van een afstand. Ik wist niet dat hij weer terug was in Washington.’ Hij had de laatste zes maanden, na de dood van zijn vrouw in Colombia het jaar daarvoor, in afzondering geleefd. Het was een vreselijk verhaal geweest dat Maddy zich maar al te duidelijk herinnerde. Ze was door terroristen gekidnapt, en ambassadeur Alexander had de onderhandelingen zelf gevoerd, maar blijkbaar nogal onhandig. Nadat ze het losgeld hadden gekregen, hadden de terroristen haar alsnog vermoord. De ambassadeur had kort daarna ontslag genomen.

‘Hij is een dwaas,’ zei Jack, zonder iets van consideratie of

medelijden. ‘Hij had nooit moeten proberen het zelf te regelen. Iedereen kon zien wat er dan zou gebeuren.’

‘Ik denk dat hij dat niet geloofde,’ zei Maddy zacht.

Even later waren ze thuis en liepen ze samen naar boven terwijl Jack zijn das afdeed.

‘Ik moet morgen vroeg op kantoor zijn,’ zei ze, terwijl hij in hun slaapkamer zijn overhemd losknoopte, en zij haar jurk uittrok en voor hem stond in niet meer dan een panty en haar zilveren sandalen met hoge hakken. Ze had een prachtig lichaam dat aan hem bepaald niet verspild was, net zomin als dat in haar vorige leven het geval was geweest, hoewel de twee mannen met wie ze was getrouwd wel heel erg verschillend waren. De ene was een ruwe, gewelddadige bruit die het niet kon schelen wat haar gevoelens waren of hoe ze gilte als hij haar pijn deed; de ander was zo rustig, zo voorzichtig, had klaarblijkelijk zoveel consideratie met haar. Bobby Joe had haar armen een keer gebroken, en ze had haar been gebroken toen hij haar van de trap duwde. Dat gebeurde vlak nadat ze Jack had ontmoet, en hij was razend jaloers op hem geweest. Ze had gezwoeren dat ze niets met Jack had, en dat had ze toen ook niet. Hij was haar werkgever en ze waren gewoon bevriend. De rest was later gekomen nadat ze uit Knoxville vertrokken was en naar Washington was verhuisd om voor hem bij zijn kabelomroep te gaan werken. Ze was amper een maand in Washington toen zij en Jack geliefden werden, maar haar scheiding was toen al in behandeling.

‘Waarom ga je vroeg naar kantoor?’ vroeg Jack over zijn schouder terwijl hij in zijn zwartmarmeren badkamer verdween. Ze hadden het huis vijf jaar geleden van een rijke Arabische diplomaat gekocht. Beneden waren een complete fitnessruimte en een zwembad, prachtige salons die Jack graag gebruikte om te ontvangen, en alle zes de badkamers waren van marmer. Het huis had vier slaapkamers.

Er bestonden geen plannen om een van de logeerkamers tot kinderkamer om te bouwen. Jack had haar van meet af aan

heel duidelijk gemaakt dat hij geen kinderen wilde. Hij had geen plezier beleefd aan de twee die hij had toen die opgroeiden, en hij had geen behoefte aan meer kinderen. In feite verbood hij het haar. Na een korte periode van rouw om de baby's die ze nooit zou krijgen had Maddy zich, op Jacks aandringen, laten steriliseren. Ze dacht dat het misschien maar beter was, ze had tijdens haar jaren met Bobby Joe vijf abortussen gehad, en ze wist niet eens zeker of ze nog wel een normale baby zou kunnen krijgen. Het leek gemakkelijker om Jack zijn zin te geven en geen risico's te nemen. Hij had haar zoveel gegeven en hij had nog zulke geweldige plannen voor haar, dat ze zijn argument dat kinderen een sta-in-de-weg en een belemmering voor haar carrière zouden zijn wel kon begrijpen. Maar er waren momenten waarop ze de onomkeerbaarheid van haar beslissing betreurde. Veel mensen die ze kende kregen op hun vierendertigste nog kinderen, en zij had nu alleen maar Jack. Ze vroeg zich af of ze het later, als ze ouder werd, nog meer zou betreuren dat ze geen kinderen en kleinkinderen had. Maar voor het leven dat ze deelde met Jack Hunter was dit offer niet te veel gevraagd. Het was zo belangrijk geweest voor Jack. Hij had erop gestaan.

Ze kwamen elkaar weer tegen in hun grote, knusse bed. Jack trok haar naar zich toe, en zij kroop lekker tegen hem aan en legde haar hoofd op zijn schouder. Voor het slapen gaan lagen ze vaak zo nog wat te praten over de gebeurtenissen van de dag, de mensen die ze hadden ontmoet en de party's waar ze heen waren geweest. Nu deden ze dat ook, en Maddy probeerde te raden wat de president van plan was.

'Ik heb al gezegd dat ik het je zal vertellen zodra ik kan, hou op met raden.'

'Geheimen maken me dol,' zei ze giechelend.

'Jij maakt mij dol,' zei hij, terwijl hij haar satijnen huid onder de zijdeachtige nachtpon voelde. Hij kreeg nooit genoeg van haar, ze verveelde hem nooit, in bed of daarbuiten, en

het deed hem plezier te weten dat ze van hem was, lichaam en ziel, niet alleen bij de omroep, maar ook in hun slaapkamer. Vooral daar had hij een onverzadigbaar verlangen naar haar, en soms had ze het gevoel dat hij haar zou verblinden. Hij hield van alles aan haar, wist alles wat ze deed, wilde van elk moment van de dag weten waar ze was en wat ze deed. En hij had daar veel over te zeggen. Maar nu kon hij alleen maar denken aan het lichaam waar hij nooit genoeg van kreeg, en toen hij haar kustte en stevig beetpakte, kreunde ze zachtjes. Ze verzette zich nooit tegen de manier waarop hij haar nam, of hoe vaak. Ze vond het heerlijk dat hij zo naar haar verlangde en dat ze hem nog steeds zo opwond. Het was allemaal zo anders dan het met Bobby Joe was geweest. Bobby had haar alleen maar willen gebruiken en kwetsen. Jack raakte opgewonden door schoonheid en macht. Maddy 'gemaakt' te hebben gaf hem een gevoel van macht, en haar in bed te 'bezitten' maakte hem bijna uit-zinnig.

2

MADDY STOND, ZOALS ALTIJD, OM ZES UUR OP EN GLIPTTE zachtjes naar haar badkamer. Ze douchte en kleeedde zich aan. Haar haar en haar make-up zouden straks, zoals iedere dag, bij de tv-studio gedaan worden. Toen Jack om halfacht gekamd en geschoren en in een donkergrijs pak en gesteven wit overhemd naar beneden kwam, zat ze met een fris gezicht, in een donkerblauw broekpak, in de keuken koffie te drinken en de krant te lezen.

Ze keek op toen ze hem binnen hoorde komen en leverde commentaar op het nieuwste schandaal in het Congres. Een van de leden was de vorige avond gearresteerd wegens omgang met een hoer. 'Je zou toch denken dat ze beter moesten weten,' zei ze terwijl ze hem de *Post* overhandigde en zelf *The Wall Street Journal* pakte. Ze las graag de kranten voor ze naar de redactie ging. Meestal las ze *The New York Times* op weg naar haar werk, en als ze tijd had ook nog de *Herald Tribune*.

Ze vertrokken samen om acht uur, en Jack vroeg of ze aan een verhaal werkte waardoor ze zo vroeg naar het werk ging. Soms vertrok ze pas om tien uur. Ze werkte meestal de hele dag aan artikelen, en nam interviews af tijdens de lunch. Haar eerste uitzending was pas om vijf uur, en dan was er nog een om halfacht. Om acht uur was ze klaar, en als ze 's avonds nog ergens naartoe gingen, verkleedde ze zich in haar kleedkamer bij de omroep. Het waren lange dagen voor hen beiden, maar ze deden het graag.

'Greg en ik werken aan een serie interviews met vrouwen in het Congres. We willen uitvissen wie wat doet, en wan-

neer. We hebben al vijf vrouwen op onze lijst. Ik denk dat het een goed verhaal wordt.’ Greg Morris was haar co-presentator, een jonge zwarte verslaggever uit New York met wie ze de afgelopen twee jaar had samengewerkt. Ze waren erg op elkaar gesteld, en werkten graag samen.

‘Vind je niet dat je zelf een verhaal moet maken? Waarom heb je Greg erbij nodig?’

‘Het houdt het interessant,’ zei ze koeltjes, ‘het mannelijk perspectief.’ Ze had haar eigen ideeën over het programma die nogal eens verschilden van die van haar man en ze vertelde hem niet altijd even graag waar ze mee bezig was. Ze wilde niet dat hij zich met haar verhalen bemoeide. Het viel soms niet mee om met het hoofd van de omroep getrouwd te zijn.

‘Heeft de First Lady je gisteravond nog gevraagd om zitting te nemen in haar commissie die zich gaat bezighouden met geweld tegen vrouwen?’ vroeg Jack, en Maddy schudde haar hoofd. Ze had vage geruchten gehoord over de commissie die de First Lady bezig was op te richten, maar die had er niets over tegen Maddy gezegd.

‘Nee, ze heeft me niets gevraagd.’

‘Dat doet ze dan nog,’ zei Jack. ‘Ik heb tegen haar gezegd dat je het dolgraag zult doen.’

‘Dat is ook zo, als ik er tijd voor heb. Het ligt eraan wat het precies inhoudt.’

‘Ik heb gezegd dat je het zult doen,’ zei Jack botweg. ‘Het is goed voor je imago.’

Maddy zat even zwijgend uit het raam te staren. Ze werden naar hun werk gereden door de chauffeur van Jack die al jaren bij hem was, en die ze allebei volkomen vertrouwden. ‘Ik zou die beslissing graag zelf willen nemen,’ zei ze zacht. ‘Waarom heb je tegen haar gezegd dat ik het zou doen?’ Ze voelde zich net een kind als hij dat deed. Hij was maar elf jaar ouder dan zij, maar soms behandelde hij haar alsof zij het kind was, en hij de vader.

‘Dat zeg ik net. Het is goed voor je imago. Beschouw het

maar als een beleidsbeslissing door het hoofd van de omroep.’ Zoals zoveel van zijn beslissingen. Ze vond het afschuwelijk als hij dat deed, en dat wist hij best. Het ergerde haar echt. ‘Bovendien heb je net gezegd dat je het graag zou willen.’

‘Als ik tijd heb. Laat dat aan mij over.’ Maar toen waren ze al bij de omroep en Charles deed het portier voor hen open. Er was geen tijd om het gesprek voort te zetten. Jack zag er trouwens niet naar uit of hij dat van plan was. Zijn besluit stond kennelijk vast. Na een snelle afscheidskus verdween hij in zijn privé-lift, en nadat ze langs de beveiliging en de metaaldetector was gegaan, nam Maddy de lift naar de redactiekamer. Ze had daar een kantoor, een secretaresse en een research-assistent, en Greg Morris had een iets kleiner kantoor dicht bij dat van haar. Hij wuifde toen hij haar snel in haar kantoor zag verdwijnen, en even later kwam hij met een mok koffie in zijn hand binnen.

‘Goedemorgen... of is het dat niet?’ Hij bekeek haar aandachtig en meende iets te ontdekken toen ze hem aankeek. Ze kookte inwendig, hoewel dat moeilijk te zien was tenzij je haar goed kende. Maddy vond het niet prettig om boos te worden. In haar vorige leven had boosheid gevaar betekend, en dat vergat ze nooit.

‘Mijn man heeft zojuist een “beleidsbeslissing” genomen.’ Ze keek Greg met onverbloemde ergernis aan. Hij was als een broer voor haar.

‘O jee. Word ik ontslagen?’ Hij plaagde maar wat, zijn waarderingcijfers waren bijna net zo hoog als die van haar, maar met Jack wist je nooit waar je aan toe was. Hij was in staat om plotselinge, schijnbaar irrationele beslissingen te nemen die niet voor onderhandeling vatbaar waren. Maar voor zover Greg wist, mocht Jack hem wel.

‘Nee, zo erg is het nou ook weer niet,’ stelde Maddy hem snel gerust. ‘Hij heeft de First Lady verteld dat ik zitting zal nemen in haar commissie die zich gaat bezighouden

met geweld tegen vrouwen, zonder het eerst aan mij te vragen.’

‘Ik dacht dat je dat soort dingen graag deed,’ zei Greg die zich onderuit liet zakken in de stoel tegenover haar bureau, terwijl zij stijfjes in haar stoel zat.

‘Daar gaat het niet om, Greg. Ik wil graag dat zoiets eerst aan mij gevraagd wordt. Ik ben volwassen.’

‘Hij nam waarschijnlijk aan dat je het zou willen. Je weet hoe dom mannen soms zijn. Ze vergeten alles wat tussen A en Z ligt te doorlopen, en veronderstellen gewoon iets.’

‘Hij weet dat ik daar een hekel aan heb.’ Maar ze wisten alle twee ook dat Jack een heleboel beslissingen voor haar nam. Zo was het altijd tussen hen geweest. Hij zei dat hij wist wat het beste voor haar was.

‘Ik vind het vervelend dat ik nu met die mededeling kom, maar we hebben net gehoord van een andere “beleidsbeslissing” die hij gisteren genomen moet hebben, en die vlak voor je binnenkwam vanaf de Olympus aan ons bekend is gemaakt.’ Greg keek bepaald niet blij toen hij dat zei. Hij was een lange, knappe Afro-Amerikaan met gracieuze bewegingen en een prettige manier van doen. Als kind had hij danser willen worden, maar het was het nieuws geworden en hij vond het heerlijk.

‘Waar heb je het over?’ vroeg Maddy met een bezorgd gezicht.

‘Hij heeft een heel segment uit het programma gehaald. Ons politieke commentaar in de halfacht-uitzending.’

‘Wát heeft hij gedaan? Waarom? De mensen vinden dat prachtig. En wij doen het graag.’

‘Hij wil meer hard nieuws op die tijd. Ze zeiden dat het een op kijkcijfers gebaseerd besluit was. Ze willen dat we het op deze manier proberen.’

‘Waarom heeft hij er niet met ons over gepraat?’

‘Heeft hij ons ooit iets gevraagd, Maddy? Kom op, meisje, jij kent hem heel wat beter dan ik. Jack Hunter neemt zijn eigen beslissingen, zonder de talenten die de uitzending ma-

ken te raadplegen. Dat is toch nauwelijks nieuws te noemen.'

'Verdomme.' Ze zag er nijdig uit toen ze een kop koffie voor zichzelf inschonk. 'Leuk is dat. Dus helemaal geen redactionele commentaren meer? Dat is gewoon stompzinig.'

'Dat vond ik ook, maar Vader Weet het Beter. Ze zeiden dat ze het misschien terugzetten in het programma van vijf uur als men erover gaat klagen. Maar op het ogenblik niet.'

'Geweldig. Jezus, je zou toch verwachten dat hij me had gewaarschuwd.'

'Zoals hij anders ook altijd doet, hè, Pocahontas? Doe me een lol, zeg. Laten we het nou maar onder ogen zien, we zijn gewoon werknemers.'

'Ja, dat zal het zijn.' Ze zette haar ergernis van zich af en ging samen met Greg nadenken over wie van de vrouwelijke Congresleden die ze al hadden geselecteerd, ze het eerst zouden interviewen. Het was bijna elf uur toen ze klaar waren, en Maddy ging naar buiten om wat boodschappen te doen en een broodje te pakken. Om één uur zat ze weer achter haar bureau aan de Congres-interviews te werken. Ze bleef de hele middag aan haar bureau, en om vier uur ging ze naar 'haar en make-up' waar ze Greg trof, en ze praatten over de berichten waaraan ze die middag hadden gewerkt. Tot zover was er niets belangrijks.

'Heb je Jack al een knal voor z'n kop gegeven vanwege onze commentaren?' Hij grijnsde tegen haar.

'Nee, dat doe ik straks wel als ik hem zie.' Ze zag hem nooit gedurende de dag, hoewel ze meestal samen weggingen van het werk. Het kwam ook wel voor dat hij na het werk zonder haar ergens heen moest, en dan ging ze alleen naar huis en wachtte daar op hem.

Het nieuws van vijf uur ging goed, en Greg en zij hingen wat rond en praatten wat, zoals altijd terwijl ze wachtten tot ze weer op moesten om halfacht. Om acht uur waren

ze klaar, en Jack verscheen toen ze van de set kwam. Ze zei Greg gedag, deed haar microfoon af, pakte haar handtas en vertrok even later met Jack. Ze hadden beloofd om nog even naar een cocktailparty in Georgetown te gaan.

‘Wat is er verdomme met onze commentaren gebeurd?’ vroeg ze hem terwijl ze naar Georgetown reden.

‘De kijkcijfers toonden aan dat de mensen er genoeg van hadden.’

‘Dat is flauwekul, Jack, ze zijn er juist dol op.’

‘Dat is niet wat wij te horen kregen,’ zei hij vastberaden, onaangedaan door haar opmerking.

‘Waarom heb je me er vanochtend niets over gezegd?’ Ze zag er nog steeds geërgerd uit.

‘Het moest via bepaalde kanalen gaan.’

‘Je hebt het me zelfs niet eens gevraagd. Het zou prettig geweest zijn het te weten. Volgens mij heb je in dit geval echt een verkeerde beslissing genomen.’

‘Laten we maar afwachten wat de kijkcijfers ons vertellen.’ Ze waren inmiddels bij de party in Georgetown aangekomen en ze raakten elkaar een poosje kwijt in de drukte. Ze zag Jack niet meer tot hij haar twee uur later kwam zoeken en vroeg of ze klaar was om te vertrekken. Ze wilden alle twee wel weg, het was een lange dag geweest en het was de vorige avond op het Witte Huis ook al laat geworden.

Ze spraken niet veel onderweg naar huis, en hij herinnerde haar eraan dat hij de volgende ochtend naar Camp David ging voor zijn lunch met de president. ‘Ik zie je wel bij het vliegtuig om halfdrie,’ zei hij. Ze gingen ieder weekend naar Virginia. Jack had daar een jaar voor hij Maddy leerde kennen een ranch gekocht waar hij dol op was en waar zij aan gewend was geraakt. Het bestond uit een grillig, gerieflijk huis met mijlen land eromheen. Hij had stallen en een paar volbloeden. Maar ondanks de aangename omgeving verveelde Maddy zich daar altijd.

‘Wil je dit weekend niet gewoon in de stad blijven?’ vroeg ze hoopvol, nadat Charles hen had afgezet.

‘Dat kan niet. Ik heb senator McCutchins en zijn vrouw uitgenodigd voor het weekend.’ Dat had hij haar ook niet verteld.

‘Was dat ook een geheim?’ vroeg Maddy geïrriteerd. Ze kon het niet uitstaan als hij haar niets vroeg over dat soort dingen, of het haar ten minste vertelde.

‘Het spijt me, Maddy. Ik heb het druk gehad. Ik heb veel aan mijn hoofd deze week. Er is iets ingewikkelds gaande op kantoor.’ Ze vermoedde dat hij afgeleid was door de bespreking op Camp David, maar hij had haar toch wel kunnen vertellen dat het echtpaar McCutchins dit weekend kwam. Hij glimlachte vriendelijk tegen haar. ‘Dat was onnadenkend van me. Het spijt me, liefje.’ Het was moeilijk om boos op hem te blijven als hij het zo zei. Hij kon zo ontwapenend zijn, en net als ze boos op hem begon te worden, merkte ze altijd dat ze dat niet kon.

‘Het is goed. Ik had het gewoon graag willen weten.’ Ze nam niet de moeite hem te vertellen dat ze Paul McCutchins niet kon uitstaan. Jack wist dat. Hij was dik, bazig en arrogant, en zijn vrouw zag er altijd uit of ze als de dood voor hem was. Elke keer als Maddy haar ontmoette leek ze te angstig om meer dan twee woorden te spreken, en ze leek bang voor haar eigen schaduw. Zelfs hun kinderen zagen er angstig uit. ‘Bringen ze hun kinderen mee?’ Ze hadden drie bleke, zeurderige kinderen die Maddy niet graag om zich heen had. Over het algemeen hield Maddy van kinderen, alleen niet van die van de McCutchins’.

‘Ik heb gezegd dat ze ze niet mee moeten brengen,’ zei Jack met een grijns. ‘Ik weet dat jij ze niet kunt uitstaan, wat ik je niet kwalijk kan nemen. Bovendien maken ze de paarden aan het schrikken.’

‘Dat is tenminste iets,’ zei Maddy, terwijl ze naar binnen gingen. Het was voor hen beiden een lange week geweest,

en ze was moe. Ze viel die avond in Jacks armen in slaap en ze hoorde hem niet eens opstaan de volgende ochtend. Hij zat gekleed en wel de krant te lezen toen ze beneden kwam voor het ontbijt.

Jack gaf haar een kusje en een paar minuten later vertrok hij naar het Witte Huis vanwaar de helikopter van de president hem naar Camp David zou brengen.

‘Veel plezier,’ zei ze glimlachend, terwijl ze een kop koffie voor zichzelf inschonk. Hij zag er buitengewoon goedgehumeurd uit. Niets wond Jack meer op dan macht. Het was verslavend.

En toen ze hem die middag op het vliegveld ontmoette, straalde hij gewoon. Hij zag eruit of hij het erg naar zijn zin had gehad met Jim Armstrong.

‘En, hebben jullie alle problemen van het Midden-Oosten opgelost, of plannen gemaakt voor een oorlogje?’ vroeg ze met een ondeugende blik. Als ze hem zo zag staan in de junizon, werd ze weer helemaal verliefd. Hij was zo verdomd aantrekkelijk, en zo knap.

‘Zoiets.’ Hij glimlachte geheimzinnig toen hij achter haar aan het vliegtuig, dat hij de afgelopen winter had gekocht, instapte. Het was een Gulfstream, en hij was er blij mee. Ze maakten er elk weekend gebruik van, en hij gebruikte het voor zaken.

‘Kun je het me vertellen?’ Ze stikte van nieuwsgierigheid, maar hij schudde zijn hoofd en lachte. Hij vond het leuk om haar te plagen met iets wat hij wel wist en zij niet.

‘Nog niet. Maar wel gauw.’

Er waren twee piloten en twintig minuten later stegen ze op en terwijl Jack en Maddy in de gerieflijke stoelen achter in het toestel zaten te babbelen, vlogen ze in zuidelijke richting naar hun ranch in Virginia. Tot Maddy’s teleurstelling wachtten de McCutchins’ al op hen toen ze daar aankwamen. Ze waren die ochtend met de auto uit Washington vertrokken.

Zoals verwacht gaf Paul McCutchins Jack een flinke klap

op zijn rug, trok hij Maddy veel te dicht tegen zich aan toen hij haar omhelsde, en zei zijn vrouw Janet niets. Haar ogen ontmoetten die van Maddy maar heel even. Het leek wel of ze bang was dat Maddy een of ander duister geheim zou ontdekken als ze haar langer in de ogen keek. Er was iets aan Janet dat Maddy altijd een ongemakkelijk gevoel gaf. Ze had geen idee wat het was, en het interesseerde haar niet genoeg om erover na te denken.

Jack wilde met Paul een wetsvoorstel bespreken dat hij bekrachtigd wilde zien. Het had iets te maken met wapenbeperking, altijd een gevoelig onderwerp met een eeuwige nieuwswaarde.

De twee mannen kuierden richting stallen toen Jack en Maddy er nog maar net waren, en dus zat Maddy opgescheept met Janet. Ze stelde voor om naar binnen te gaan en bood haar limonade en koekjes aan die de kokkin zelf had gemaakt. Ze was een fantastische Italiaanse vrouw die al jaren voor hen werkte. Jack had haar eigenlijk al in dienst voor hij met Maddy trouwde. De ranch leek altijd meer van hem dan van hen samen, en hij genoot er veel meer van dan zij. Hij lag afgelegen en geïsoleerd, en Maddy was nooit zo dol geweest op paarden. Jack ontving er vaak mensen die hij zakelijk moest spreken, zoals Paul McCutchins.

Maddy vroeg Janet naar haar kinderen terwijl ze in de zitkamer zaten, en toen ze de limonade op hadden, stelde ze voor om wat in de tuin te gaan wandelen. Het leek een eeuwigheid te duren voor Jack en Paul terugkwamen van de stallen. Om de conversatie gaande te houden babbelde Maddy maar wat over het weer, de ranch, de geschiedenis daarvan, en over de nieuwe rozenstruiken die de tuinman had geplant. Ze schrok toen ze opzij keek naar Janet en zag dat ze huilde. Ze was geen aantrekkelijke vrouw, ze was bleek en te dik, en ze had iets buitengewoon treurigs over zich. Nu meer dan ooit. Terwijl de tranen over haar wangen liepen, zag ze er vreselijk zielig uit.

‘Voel je je wel goed?’ vroeg Maddy, niet op haar gemak. Maar het was duidelijk dat Janet zich niet goed voelde. ‘Kan ik iets voor je doen?’ Janet McCutchins schudde haar hoofd en begon nog harder te huilen.

‘Het spijt me,’ was alles wat ze kon uitbrengen.

‘Geeft niet, hoor,’ zei Maddy op kalmerende toon. Ze hield stil bij een tuinstoel zodat de vrouw kon gaan zitten en weer tot zichzelf kon komen. ‘Wil je een glaasje water?’ vroeg Maddy, terwijl ze probeerde niet naar haar te staren. Maar Janet schudde haar hoofd, snoot haar neus en keek Maddy toen aan. Ze had ineens iets opgejaagds over zich toen hun ogen elkaar ontmoetten.

‘Ik weet niet wat ik moet doen,’ zei ze met een bevende stem die Maddy echt raakte.

‘Kan ik op de een of andere manier helpen?’ Ze vroeg zich af of de vrouw ziek was, of dat er iets mis was met een van haar kinderen. Ze zag er zo radeloos uit, zo diep ongelukkig. Maddy had geen idee wat het kon zijn.

‘Niemand kan me helpen.’ Ze klonk volkomen vertwijfeld.

‘Ik weet niet wat ik moet doen,’ herhaalde ze. ‘Het gaat om Paul. Hij haat me.’

‘Natuurlijk niet, vast niet,’ zei Maddy, die zich nogal stom voelde, ze wist niets van de situatie af. Het kon best zijn dat hij haar haatte. ‘Maar waarom zou hij?’

‘Hij haat me al jaren. Hij kwelt me. Hij moest met me trouwen omdat ik in verwachting was.’

‘Hij zou niet meer bij je zijn als hij dat niet wilde.’ Hun oudste kind was twaalf en er waren nog twee jongere kinderen. Maddy moest echter toegeven dat ze nog nooit had gezien dat Paul aardig was voor Janet. Dat was een van die trekjes van hem die haar niet aanstonden.

‘We kunnen ons geen scheiding veroorloven, en Paul zegt dat het zijn politieke carrière zou schaden.’ Dat was wel mogelijk, maar andere politici hadden het ook overleefd. En toen benam Janet haar de adem met haar volgende uitspraak. ‘Hij slaat me.’ Toen Maddy dat hoorde stelde het

bloed in haar aderen. Janet stroopte behoedzaam haar mouw op en Maddy zag de akelige kneuzingen. Ze had door de jaren heen onplezierige verhalen gehoord over zijn driftige uitbarstingen en zijn arrogante gedrag, en dit bevestigde het voor haar.

‘Ik vind het zo erg, Janet.’ Ze wist niet wat ze moest zeggen, maar haar hart ging uit naar haar en ze had haar het liefst in haar armen genomen. ‘Ga bij hem weg,’ zei Maddy zacht. ‘Laat hem dat niet doen. Ik ben negen jaar met zo’n man getrouwd geweest.’ Ze wist maar al te goed hoe het was, hoewel ze de laatste acht jaar had geprobeerd hem te vergeten.

‘Hoe ben jij ontsnapt?’ Plotseling waren ze net twee gevangenen van dezelfde oorlog, zoals ze in de tuin zaten te fluisteren.

‘Ik ben weggelopen,’ zei Maddy. Dat klonk flinker dan ze indertijd was geweest, en ze wilde eerlijk zijn tegenover deze vrouw. ‘Ik was doodsbang. Jack heeft me geholpen.’ Maar deze vrouw had geen Jack Hunter. Ze was niet jong of mooi, ze had geen hoop, geen carrière, geen uitweg, en ze had drie kinderen die ze mee moest nemen. Haar situatie was heel anders.

‘Hij zegt dat hij me vermoordt als ik wegga en de kinderen met me meeneem. En hij zegt dat hij me, als ik het aan iemand vertel, in een psychiatrische inrichting laat opsluiten. Dat heeft hij al eerder gedaan, nadat mijn dochttertje geboren was. Ze hebben me toen met elektroshocks behandeld.’ Maddy dacht bij zichzelf dat ze hém daarmee hadden moeten behandelen, op plaatsen die belangrijk voor hem waren, maar dat zei ze niet tegen Janet. Ze had diep medelijden met haar.

‘Je moet hulp hebben. Waarom ga je niet naar een blijf-van-mijn-lijfhuis?’ stelde Maddy voor.

‘Ik weet zeker dat hij me vindt. Hij vermoordt me.’ Janet snikte weer.

‘Ik zal je helpen,’ bood Maddy zonder aarzeling aan. Ze

móést iets doen voor deze vrouw. Ze voelde zich schuldigter dan ooit omdat ze haar nooit aardig had gevonden. Maar nu had ze hulp nodig, en als overlevende van dezelfde ellende voelde ze zich verplicht haar te helpen. ‘Ik zal uitzoeken waar je heen kunt gaan met je kinderen.’

‘Dan komt het in de krant te staan,’ zei Janet huilend. Ze voelde zich hulpeloos.

‘Het komt ook in de krant als hij je vermoordt,’ zei Maddy kordaat. ‘Beloof me dat je iets zult ondernemen. Slaat hij de kinderen?’ Janet schudde haar hoofd, maar Maddy wist dat het gecompliceerder was dan dat. Zelfs al raakte hij hen niet aan, hij vervormde hun geest en joeg hen angst aan, en op een dag zouden de meisjes trouwen met mannen die net zo waren als hun vader, zoals Maddy had gedaan, en misschien zou hun zoon denken dat het normaal was om zijn vrouw te slaan. Niemand kwam onbeschadigd te voorschijn uit een gezin waarin de moeder werd geslagen. Het had Maddy recht in de armen van Bobby Joe gedreven, en het had ertoe geleid dat ze geloofde dat hij het recht had haar te slaan.

Op het moment dat Maddy Janets hand in de hare nam, hoorden ze de mannen aankomen. Janet trok haar hand snel terug en haar gezicht was meteen weer als van steen. Het was alsof het gesprek nooit had plaatsgevonden toen de twee mannen de tuin in kwamen.

Toen ze die avond alleen waren, vertelde Maddy Jack wat er was gebeurd.

‘Hij slaat haar,’ zei ze, ze voelde zich er nog steeds ellendig over.

‘Paul?’ Jack keek verbaasd. ‘Dat betwijfel ik. Hij is een beetje een ruwe bonk, maar ik denk niet dat hij zoiets zou doen. Hoe kom je daarbij?’

‘Janet heeft het me verteld,’ zei Maddy, nu haar loyale vriendin. Ze hadden eindelijk iets gemeen.

‘Dat zou ik maar niet al te serieus nemen,’ zei Jack rustig.

‘Paul heeft me jaren geleden verteld dat ze psychische problemen heeft.’

‘Ik heb de kneuzingen gezien,’ zei Maddy met een boos gezicht. ‘Ik geloof haar, Jack. Ik heb het zelf meegeemaakt.’

‘Dat weet ik. Maar je weet niet hoe ze aan die kneuzingen komt. Ze kan het wel verzonnen hebben om hem in een kwaad daglicht te stellen. Ik weet dat hij al een tijdje een vriendin heeft. Janet probeert het hem waarschijnlijk betaald te zetten door kwaadaardige dingen over hem te zeggen.’ Voor Maddy werd hij met de minuut slechter, en ze twijfelde geen moment aan Janets verhaal. Ze haatte Paul als ze eraan dacht.

‘Waarom geloof je haar niet?’ vroeg Maddy kwaad. ‘Dat begrijp ik niet.’

‘Ik ken Paul. Hij zou dat gewoon niet doen.’ Maddy kon wel gillen als ze hem zo hoorde. Ze kibbelden erover tot ze naar bed gingen, en ze was zo boos op Jack omdat hij haar niet geloofde dat ze opgelucht was dat ze die avond niet vrijden. Ze voelde zich veel meer verbonden met Janet McCutchins, en had veel meer met haar gemeen dan met haar eigen man. Maar hij scheen niet te merken hoe overstuur zijn vrouw was.

En voor ze de volgende dag vertrokken, herinnerde Maddy haar eraan dat ze informatie voor haar zou inwinnen en contact met haar zou opnemen. Maar Janet keek alsof ze niet begreep waar ze het over had. Ze was te bang dat Paul hen zou horen. Ze knikte alleen maar en stapte in de auto, en een paar minuten later reden ze weg. Toen Jack en Maddy die avond terugvlogen naar Washington, zat Maddy zwijgend naar het landschap onder hen te kijken. Ze moest steeds denken aan Bobby Joe en aan de wanhoop die ze had gevoeld tijdens die eenzame jaren in Knoxville. Toen dacht ze aan Janet en aan de kneuzingen die ze haar had laten zien. Het leek wel of Janet gevangengehouden werd en niet de moed en de energie had van hem

te vluchten. In feite was ze ervan overtuigd dat ze dat niet kon. Toen ze in Washington landden, legde Maddy voor zichzelf de gelofte af dat ze alles zou doen wat ze kon om haar te helpen.